

Konst för alla

Där står hon intill husväggen, en storögd skönhet pockar på vår uppmärksamhet från ett rektangulärt elskåp på Auroragatan 13 i Helsingfors.

Här ute i det fria är den expresiva stilen effektiv när de starkt markerade linjerna fångar blicken och gör målningen lättillgänglig för oss förbipasserande. Detta är affischkonst av hög kvalitet, som för tankarna till bland andra Didier Lourencos modernistiska musa och samtidigt till avskalade självporträtt av Helene Schjerfbeck. Denna "Aurora Karamzin i fri tolkning" med sin rosiga bakgrund har ändå en för finländska konstnärer otypisk men mycket läcker färgskala, vald med säker blick och hanterad med ett likaledes säkert grepp om sprayburken. Målningen ter sig märkligt levande trots tekniken som ger en helslätt, blank yta utan några penseldrag eller skillnader i färgytans tjocklek.

Konstverket förändrar kvarterets karaktär genom att ta det i besittning. Gatstumpen och dess lokala invånare tillförs sedan ett par veckor en trivsam rumslighet – samt en ypperlig visuell förankring i stadens historia. Kanske har man till och med bytt några ord med konstnären, Lotta Wigelius-Wulff, in action.

Speciella begränsningar att beakta för konstnären rent praktiskt i den här genren är, förutom gynnsam väderlek: utförandet måste vara tekniskt väderbeständigt, motivet "icke stötande" och att vedertagen, bokstavlig graffitistil inte ska förekomma här; ett av det sponsorerande elbolagets önskemål.

Trots att Aurora här ser något bedrövad ut så har anblicken av verkets ljusa fräscha och vackra färger mot en dovare grön fond en förhöjande effekt på både

Kartan tillhandahålls av SixFiveCru, ett gäng graffititanter i åldern 65+.

humöret och känslan av närvaro. Från sin upphöjda plats bland molnen vänder hon sin vaksamma blick neråt och ser lätt bekymrat på människorna i den hemstad där hon fått en gata uppkallad efter sig. Aurora Karamzin, som hedras här, åstadkom sociala storverk för de nödlidandes väl och ve i Helsingfors – hon gjorde sitt bästa men ser att arbetet inte blev färdigt. Kanske vill hon i dag mana oss till att ägna mera tid åt att se och mindre åt att ta selfies. Törs man hoppas att någon stäms till eftertanke, lite i förbigående?

Lotta Wigelius-Wulffs tidigare elskåpsmålning på Rosagatan har samma stil och palett. Också där hittar vi ett damporporträtt, men bakgrunden har med sina höghus fått ta över det mesta av ytan medan damen, möjligen en mindre färgstark kusin till Aurora, sneglar lite ängsligt omkring sig i den urbana miljön.

Den här genren är sannerligen en idealisk form för konstupplevelser, särskilt när ett samhälle drabbats av en pandemi. I detta nu finns till exempel för stadsdelen Främre Tölö 27 stycken målade elskåp inprickade på en ruttkarta¹ där åskådaren, liksom i en del andra stadsdelar, kan ta sig en privat utställningsrunda till fots med just så få deltagare som känns rätt.

Mera tillgänglig konst och flera målade elskåp i gatubilden är helt enkelt en briljant idé och jag hälsar Lotta Wigelius-Wulff och andra skickliga och spännande konstnärer välkomna att förgylla mina omgivelser.

ELIANNE REHN

1 <https://katutaidehelsinki.fi/katutaidekierrokset/lahde-katutaidekierrokselle/>